

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z odwołania G. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 czerwca 2020 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 marca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z 29 marca 2018 r., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) i ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm.), odmówił ubezpieczonej G. D. prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu swojej decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie udowodniła okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat oraz nie udowodniła, że

przed 1 stycznia 1999 r. wykonywała prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 30 października 2018 r., zmienił decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonej G. D. prawo do emerytury pomostowej od 1 grudnia 2017 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczona G. D. (ur. 1 grudnia 1960 r.) w dniu 18 grudnia 2017 r. złożyła wniosek o emeryturę pomostową. Ubezpieczona ma wykształcenie średnie medyczne w zawodzie pielęgniarki. W okresie od 1 września 1980 r. do 31 lipca 2012 r. była zatrudniona w Wojewódzkim Zakładzie Opieki Zdrowotnej nr 1 im. [...] w T. (poprzednia nazwa Wojewódzki Szpital Specjalistyczny nr 1 im. [...] w T.) na stanowisku pielęgniarki, a następnie starszej pielęgniarki. Od 1 maja 1996 r. zastała skierowana do pracy jako pielęgniarka w Oddziale Niemowlęcym i Dziecięcym na salach „R”. Sale oznaczone jako „R” były wyodrębnione w ramach tego Oddziału i były przeznaczone dla pacjentów, których stan zdrowia wymagał całodobowego nadzoru lekarskiego i pielęgniarskiego. W wyniku reorganizacji Szpitala, z dniem 1 lutego 1999 r. z Oddziału Niemowlęcego i Dziecięcego zostały formalnie wyodrębnione sale „R” i utworzono z nich Oddział Intensywnej Terapii Niemowlęcej i Dziecięcej. Pielęgniarki z sal „R”, a później Oddziału Intensywnej Terapii, nie pracowały w części Oddziału przeznaczonej dla pacjentów, którzy nie wymagali intensywnego nadzoru, a do sal „R” i później Oddziału Intensywnej Terapii nie przychodziły do pracy pielęgniarki z innych oddziałów.

Sąd Okręgowy ustalił, że prawomocnym wyrokiem zaocznym z 5 lutego 2013 r. (sygn. akt IV P (...)) Sąd Rejonowy w T. nakazał pozwanemu Wojewódzkiemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej nr 1 im. [...] w T. sprostować powódce G. D. świadectwo pracy z 3 sierpnia 2012 r. przez wskazanie w jego punkcie 4 podpunkcie 8, że powódka wykonywała pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze od 1 maja 1996 r. Na podstawie tego wyroku zaocznego pracodawca ubezpieczonej wydał jej 4 czerwca 2013 r. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, kwalifikując pracę

ubezpieczonej jako odpowiadającą stanowiskom wymienionym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie wykazu prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej, a od 1 stycznia 2009 r. odpowiadającą „pracom personelu medycznego w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych i anestezjologii w warunkach ostrego dyżuru” – czyli pracom o szczególnym charakterze zgodnie z załącznikiem nr 2, poz. 24 do ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczona w okresie od 1 maja 1996 r. do 31 grudnia 2009 r. wykonywała pracę na Oddziale Intensywnej Opieki Medycznej. Praca ta odpowiadała, zdaniem Sądu pierwszej instancji, stanowiskom opisanym w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) w wykazie A dział XII „w służbie zdrowia i opiece społecznej” w poz. 1 – „prace na oddziałach: intensywnej opieki medycznej, anestezjologii, psychiatrycznych i odwykowych, onkologicznych, leczenia oparzeń oraz ostrych zatruc w bezpośrednim kontakcie z pacjentami”. Ponadto Sąd pierwszej instancji uwzględnił, że w zarządzeniu powołanym w kwestionowanym przez organ rentowy świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach w dziale XII „w służbie zdrowia i opiece społecznej” w pkt 1a „na oddziałach (działach) intensywnej opieki medycznej lub anestezjologii”, w ppkt 2 zostało wskazane stanowisko pielęgniarki.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy przyjął, że okres zatrudnienia ubezpieczonej w Oddziale Dziecięcym i Niemowlęcym oraz w Oddziale Intensywnej Terapii Niemowlęcej i Dziecięcej od 1 maja 1996 r. do 31 grudnia 2009 r. (13 lat i 8 miesięcy) powinien być zaliczony do stażu pracy ubezpieczonej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Taki wniosek wynika również z treści prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w T. z 5 lutego 2013 r. sygn. akt IV P (...).

W konsekwencji Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczona spełniła wszystkie warunki do uzyskania emerytury pomostowej z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż udowodniła wymagane 15 lat pracy wykonywanej

w szczególnym charakterze, a także udowodniła, że pracę w szczególnym charakterze wykonywała jeszcze przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Organ rentowy nie kwestionował zaś spełnienia przez ubezpieczoną pozostałych przesłanek prawa do emerytury pomostowej z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł organ rentowy. Wyrokiem z 7 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Sąd odwoławczy zaznaczył, że rozstrzygnięcie sprawy zależało od wykładni przepisów art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm.), definiującego prace o szczególnym charakterze, oraz przepisów załącznika nr 2 do tej ustawy. W punkcie 24 tego załącznika, za prace o szczególnym charakterze uznane zostały „prace personelu medycznego w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych i anestezjologii w warunkach ostrego dyżuru”, zaś w punkcie 18 – „prace członków zespołu ratownictwa medycznego.”

Sąd drugiej instancji nie miał wątpliwości, że ubezpieczona w okresie zatrudnienia w Wojewódzkim Zakładzie Opieki Zdrowotnej nr 1 im. [...] w T. nie wykonywała tego rodzaju pracy. Tej oceny nie może zmienić – niemające umocowania w faktach – zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stwierdzenie organu rentowego, że ubezpieczona dysponuje takim szczególnym stażem emerytalnym w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 30 sierpnia 2011 r.

Szczególnego stosunku ubezpieczeniowego nie kreuje dokonane przez pracodawcę zgłoszenie i opłacanie składek na Fundusz Emerytur Pomostowych, lecz rzeczywiste wykonywanie przez pracownika pracy, o której mowa w art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Ponadto Sąd Apelacyjny zauważył, że prawomocny wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w T. z 5 lutego 2013 r., nakazujący pracodawcy sprostowanie świadectwa pracy przez umieszczenie w nim adnotacji o wykonywaniu przez G. D. pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze od 1 maja 1996 r., nie wiąże organu rentowego ani sądu ubezpieczeń społecznych, rozstrzygających o prawie do emerytury pomostowej wnioskodawczynie w oparciu o własne ustalenia

faktyczne oraz obowiązujące przepisy prawne. Na poparcie tego twierdzenia Sąd Apelacyjny powołał się na pogląd Sądu Najwyższego, zgodnie z którym wyrok sądu pracy ustalający – tak jak opisany wyrok Sądu Rejonowego w T. – zatrudnienie pracownika w warunkach szczególnych nie ma mocy wiążącej w postępowaniu w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, albowiem mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia z art. 365 § 1 k.p.c. nie można rozpatrywać w oderwaniu od art. 366 k.p.c., stosownie do którego przymiot powagi rzeczy osądzonej odnosi się tylko do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami (wyrok Sądu Najwyższego z 6 grudnia 2017r., III UK 281/16, LEX nr 2434687). W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny uznał, że ubezpieczona nie wypełniła przesłanki wykonywania po 31 grudnia 2008 r. pracy o szczególnym charakterze, a zatem nie nabyła prawa do emerytury pomostowej.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wniosła ubezpieczona G. D. , zaskarżając wyrok w całości. Skargę kasacyjną oparła na podstawach naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 365 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. Ponadto jako podstawę kasacyjną wskazała naruszenie prawa materialnego – art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego; ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji organu rentowego i zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania za obie instancje oraz postępowanie kasacyjne według norm przepisanych.

Zdaniem skarżącej istnieją dwie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości, a mianowicie art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych przez ustalenie „czy praca na oddziale, gdzie są leczeni wyłącznie pacjenci objęci intensywną opieką medyczną jest pracą o szczególnym charakterze, albowiem w ocenie skarżącej praca na oddziale, gdzie są leczeni wyłącznie pacjenci objęci

intensywną opieką medyczną oznacza nieuchronność wystąpienia zdarzenia, które powoduje konieczność udzielenia świadczeń zdrowotnych w trybie nagłym ze wskazań życiowych, a nieuchronność występowania takich zdarzeń skutkuje tym, że od pracowników pracujących w tych warunkach wymagane są kryteria określone w art. 3 ust. 3 ustawy, a mianowicie szczególna odpowiedzialność oraz szczególna sprawność psychofizyczna”. Po drugie, zdaniem skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ wyrok w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania wskazane w postawach kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Wymagania konstrukcyjne skargi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c., nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy w ramach tzw. przedsądu bada tylko powołane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Skarżąca przytoczyła dwie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na potrzebę wykładni art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych oraz na oczywistą zasadność skargi. Poprzestała jednak jedynie na przytoczeniu wątpliwości interpretacyjnych, nie przedstawiając wyodrębnionej, względem uzasadnienia podstaw kasacyjnych, argumentacji świadczącej o realnie występujących poważnych wątpliwościach co do wykładni, które wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi także nie zostało odrębnie wykazane. W tezie o oczywistej zasadności skargi skarżąca odsyła jedynie po podstaw kasacyjnych – naruszenia prawa procesowego, czyli do zarzutów naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c.

Przystępując do oceny wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy przypomnieć, że powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie opisane przez stronę skarżącą rozbieżności w

orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Skarżącą obciążał zatem obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, która wykazałaby istnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zawierała szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522).

Natomiast powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (oczywistą zasadność skargi) wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli zatem przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałaby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość”, oraz przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Wymaganie dotyczące wykazania kwalifikowanych wad zaskarżonego wyroku świadczących o oczywistej zasadności skargi wyklucza zredagowanie skargi w taki

sposób, aby w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący poprzestał na odwołaniu się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 2015 r., III PK 151/14, LEX nr 1678968).

Skarżąca, formułując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie sprostала opisanym wymaganiom. Nie wykazała, że wykładnia art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych budzi poważne wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżności w orzecznictwie sądu. Bogate orzecznictwo sądowe dokonało wielokrotnie wykładni tego ogólnego przepisu. Skarżąca pomija przy tym element kluczowy dla interpretacji normy wyrażonej w art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny, przepis ten stanowi, że wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zaakceptowano pogląd, zgodnie z którym wykaz prac określonych w art. 3 ust. 1 i 3 jest zamknięty i nie podlega uzupełnieniu, co oznacza, że cech pracy „o szczególnym charakterze” lub „w szczególnych warunkach” nie mogą posiadać inne prace, choćby sposób ich wykonywania i jego jakość mogła obniżyć się z wiekiem (wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2017 r., I UK 472/16, LEX nr 2428814; wyrok z 11 grudnia 2018, II UK 386/17, LEX nr 2591129 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2019 r., III UK 115/18, LEX nr 2681237). Wykładnia art. 3 ust. 3 tej ustawy nie może odbywać się w oderwaniu od wykazu stanowiącego załącznik do niej. Jak natomiast ustalił Sąd Apelacyjny, skarżąca nie świadczyła pracy na stanowiskach odpowiadających tym umieszczonym w wykazie (w przepisach załącznika nr 2 do tej ustawy). W punkcie 24 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych za prace o szczególnym charakterze uznane zostały prace personelu medycznego w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych i anestezjologii w warunkach ostrego dyżuru, zaś w punkcie 18 - prace członków zespołów ratownictwa medycznego. Sąd Apelacyjny ustalił, że skarżąca nie wykonywała tego rodzaju pracy. Kwestia ta nie ma związku z zagadnieniami prawnymi przedstawionymi przez skarżącą, ma natomiast związek z ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku.

Skarżąca nie wykazała także, aby jej skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Wniosek skarżącej pozbawiony jest argumentów świadczących o

kwalfikowanej wadliwości orzeczenia, widocznej *prima vista*, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy zarzucanych naruszeń. Jak już wspomniano, twierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na zarzuty zawarte w procesowej podstawie kasacyjnej, jest niewystarczające i nie spełnia wymogu wykazania przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Jednocześnie oddalił wniosek organu rentowego o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, ponieważ pismo przygotowawcze organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym zostało wniesione po terminie na złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną.